

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. София, 07.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 09.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **9861** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на С. С. А. срещу Решение № Ц 2153-21- 26 от 30.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.– град, с което е оставена без уважение жалба на А. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 12.12.2019 г. на Ръководителя по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.- град. Според жалбоподателят при определяне размера на пенсията неправилно не са му определени процентни добавки за отложено пенсиониране. Твърди, че пенсията му е определена в по- малък от следващия му се размер поради включването при изчисляването на размера ѝ на осигурителния му доход за периода от 01.01.1997 г. до 31.12.1999 г. Прави искане да бъдат заличени последните три години от осигурителния му стаж за периода от 01.01.1997 г. от 31.12.1999 г., като осигурителният му доход за този период да не бъде включван при определяне размера на пенсията и същата да бъде определена само въз основа на осигурителния му доход за периода преди 01.01.1997 г. В жалбата се прави искане внесените осигурителни вноски за периода 1997- 1999 г. да бъдат „преадресирани и считани за платени вноски за закупуване на съответен трудов стаж от годините на следването” на А. /периода 1970 г.- 1975 г./, или да му бъдат възстановени, или да се считат като дарение за държавата. Моли да бъдат включени съответните корекции и актуализации към пенсията.

В съдебно заседание жалбоподателят лично поддържа жалбата си. Моли съда да уважи жалбата и да отмени последните три години като осигурителен стаж от

01.01.1997 г. до 31.12.1999 г., включително и да се оцени дали има право на тези проценти за отложено осигуряване.

Ответникът по делото- Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Релевира липсата на законово основание, положения стаж за периода 1997 г.– 1999 г., във връзка с упражнявана трудова дейност като самоосигуряващо се лице, да бъде заличен. Оспорва като неоснователни исканията за даване на проценти за отложено пенсиониране. Предпоставка за даване на такива проценти била лицето да е продължило да работи след придобиване право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване, а пенсията на жалбоподателя била отпусната при непълнен стаж на основание чл. 68, ал. 3 от Кодекса на социално осигуряване. Липсвало и законово основание за прехвърляне на внесените осигурителни вноски на едно основание, за заплащане период на обучение. Позовава се на разпоредбите на чл. 9 а от Кодекса за социално осигуряване и чл. 46 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, като вноските се изчислявали от процент от минималния осигурителен доход за страната към датата на внасяне на вноските и от момента на внасяне можело да бъде зачетен осигурителен стаж, и нямало как внесени вноски 1994 г. да се приравняват към настоящия момент. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление № 2113-21-9615/11.11.2019 г. С. С. А. е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е представил изискуемите документи по чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) за преценка правото и определянето размера на пенсията /л.22 и сл./.

В същото заявление жалбоподателят декларирал, че желае размера на пенсията да бъде изчислен по реда на чл.70, ал.4-7 от КСО, като се вземе предвид осигурителния му доход за избраните от него три последователни години от последните 15 години осигурителен стаж преди 01.01.1997г. /01.01.1984 г.-31.12.1986г./ и от осигурителния му доход за периода след тази датата до датата на отпускане на пенсията.

Въз основа на представените документи за осигурителен стаж Трудова книжка № 37/20.09.1975г., заверена осигурителна книжка № [ЕГН]/08.03.1995 г. и удостоверение № 6309/17.10.2019 г., издадено от ДВИА длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на С. А. осигурителен стаж в размер на 26 години, 2 месеца и 19 дни от трета категория труд, както следва: 2 години и 6 дни - за периода от 21.09.1968 г. до 26.09.1970 г. /наборна военна служба/; 18 години, 10 месеца и 13 дни - за периода от 18.09.1975 г. до 01.08.1994 г. /проектант в КИПП Е./; 5 години и 4 месеца - за периода от 01.09.1994 г. до 01.01.2000 г. /самоосигуряващо се лице/.

Към заявлението за отпускане на пенсията не са представени други документи за положен осигурителен стаж. В РОЛ на НОИ няма данни за осигуряване на лицето за периода след 31.12.1999 г. Към датата на подаденото заявление 11.11.2019 г. С. С. А. е бил на възраст 70 години и 1 месец.

След направена преценка на правото на пенсия, с Разпореждане № [ЕГН]/12.11.2019 г. на длъжностно лице „ПО” на С. А. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ по чл. 68, ал. 3 КСО, считано от датата на подаденото заявление- 11.11.2019 г. /л.56/. Пенсията е отпусната в минимален размер до определяне на размера ѝ по реда на КСО.

С Разпореждане № [ЕГН] от 12.12.2019 г. на длъжностно лице „ПО”, личната пенсия

за ОСВ на жалбоподателя е изменена на основание чл. 99, ал. 1, т. 2, б „д” във връзка с § 22ц, ал.2 от ПЗР на КСО и определена в действителен размер 418,57 лв. от датата на отпускането ѝ /л.57/. В същото е посочено, че пенсията е определена в размер съгласно приложимата до 01.01.2019 г. нормативна уредба, тъй като ИК 1,375, изчислен по реда на чл.70, ал.4- 7 от КСО от осигурителния доход на жалбоподателя за периода 01.01.1984г.- 31.12.1986 г. /по избор/ и от 01.01.1997 г.-31.12.1999г., е по-благоприятен от ИК 0,4344, изчислен по реда на чл.70, ал.8- 9 от КСО съгласно нормативната уредба, приложима след 31.12.2018 г., от осигурителния му доход за периода от 01.01.1997 г.- 31.12.1999г.

Разпореждане № [ЕГН] от 12.12.2019 г. на длъжностно лице „ПО”, е оспорено от С. А. по административен ред с жалба с вх. № Ц-1012-21-114/14.05.2020г. пред Директора на ТП на НОИ- С. град /л.59 и сл./.

С обжалваното в настоящето производство Решение № Ц 2153-21-26/30.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.- град, е оставена без уважение жалба вх. № Ц-1012-21-114/14.05.2020г. на С. А. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 12.12.2019 г. на длъжностно лице „ПО”, като неоснователна.

Приета по делото е административната преписка и допълнително представените от ответника писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Жалбата е подадена от надлежна страна, срещу акт подлежащ на съдебен контрол, в срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка съдът установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. Съгласно чл. 98, ал. 1, т.1 от КСО компетентността за издаване на разпореждания за възстановяване на неправилно изплатени суми за пенсии е предоставена на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на съответното ТП на НОИ. По делото са приложени и заповед №1015-21-247/04.12.2018 г. /л.93/, както и заповед №1016-40-772/18.07.2017 г. /л.94/.

Оспореното решение е издадено в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Акта е мотивиран в нужната степен, като е описан начина на изчисляване на ИК 1,375, от който е определен размера на пенсията.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно чл.70, ал.1 от КСО /изм. ДВ, бр.102/2018г., в сила от 01.01.2019г./ размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст се определя, като доходът, от който се изчислява пенсията, се умножи с процент 1,2 за всяка година осигурителен стаж и съответната пропорционална част от този процент за месеците осигурителен стаж. В разпоредбата на чл. 70, ал. 2 от КСО е регламентирано, че за лицата, които са придобили право на пенсия по реда и условията на чл. 68, ал.1 и 2 и продължават да работят след датата на придобиване на правото, без да им е отпусната лична пенсия, стойността на процента за всяка година осигурителен стаж след тази дата е 3, а от 01.01.2012 г. - 4, и съответната пропорционална част от тези проценти за месеците

осигурителен стаж. Посочената разпоредба не е относима за лицата, пенсионирали се по условията на чл. 68, ал. 3 от КСО, какъвто е процесния казус.

Съгласно чл.68, ал.1 от КСО право на пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31.12.2016г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва: 1. до 31.12.2019г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца, а от 01.01.2030г.- с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст; 2. до 31.12.2017г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018г.- с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65- годишна възраст. По силата на чл.68, ал.2 от КСО от 31.12.2016г. осигурителният стаж се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете.

По силата на чл.68, ал.3 от КСО, в случай, че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2. до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст. Жалбоподателят е [дата на раждане] . и към 16.05.2013 г. е навършил изискуемата възраст по чл.68 от КСО /63 години и 10 месеца/, но не е отговарял на втората изискуема кумулативна предпоставка за 2013 г. за наличие на осигурителен стаж 38 години и 2 месеца за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1 и 2 от КСО. Зачетеният осигурителен стаж на С. А. е в размер на 26 години, 2 месеца и 19 дни до 01.01.2000 г. и на същия е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.3 от КСО.

В случая жалбоподателят С. А. прави искане съдът да отмени /заличи, премахне, изтрие, игнорира, анулира, обяви за нищожни/ последните три години от осигурителния му стаж, а именно за периода от 01.01.1997 г.- 31.12.1999 г. вкл., като осигурителния му доход за този период да не бъде включван при определяне размера на пенсията. Т.е. да се приеме, че осигурителният стаж не съществува за този период при изчисляване на индивидуалния коефициент, съответно при определяне размера на пенсията. От доказателствата по делото е видно, че С. А. има зачетен осигурителен стаж като самоосигуряващо се лице по заверена осигурителна книжка за периода 01.09.1994 г.- 31.12.1999 г.. За посочения период жалбоподателят е подлежал на задължително осигуряване за своя сметка за пенсия съгласно действащата до 01.01.2000г. Наредба за обществено осигуряване на лицата, упражняващи свободна професия или търговия или работещи без трудово правоотношение /приета с ПМС №120/1992г., обн. ДВ, бр.58/92 г., изм. бр.5 и 85/93г./ за упражнявана дейност по чл.1 от наредбата. Липсва законово основание осигурителния стаж на С. А. за периода от 01.01.1997 г. до 31.12.1999 г. /три години/, през който е упражнявал дейност, за която е подлежал на задължително осигуряване, да се „отмени /заличи, премахне, изтрие, игнорира, анулира, обяви за нищожни/”, съответно осигурителния доход за този период да не се вземе предвид при изчисляване на индивидуалния коефициент и размера на пенсията му. Предвид това претенцията му се явява неоснователна.

Съгласно чл. 70, ал. 4 от КСО за пенсиите, отпуснати с начална дата преди 1 януари 2019 г., индивидуалният коефициент се изчислява от осигурителния доход на лицето

за период от три последователни години от последните 15 години осигурителен стаж до 1 януари 1997 г. по избор на лицето и от осигурителния му доход за периода след тази дата до датата на отпускане на пенсията. Т.е. включването при изчисляването на ИК на осигурителния доход на лицата за периода след 01.01.1997 г. до датата на отпускане на пенсията е задължително и не е по техен избор. Предвид това законосъобразно е определен по реда на чл.70, ал.4 - 7 от КСО индивидуалният коефициент /ИК/- 1,375 на жалбоподателя, като е включен и осигурителния му доход за периода от 01.01.1997 г. до 31.12.1999 г.

Административният орган е взел предвид, че определеният по реда на чл. 70, ал. 4 - 7 от КСО индивидуален коефициент- 1,375 на жалбоподателя е по- благоприятен от ИК - 0,4344, изчислен по реда на чл. 70, ал. 8 - 9 от КСО съгласно нормативната уредба, приложима след 31.12.2018 г., от осигурителния му доход за периода от 01.01.1997г.-31.12.1999 г., поради което размерът на пенсията е определен от ИК-1,375. Следва да се отбележи, че и в приложимата нормативна уредба след 31.12.2018 г., осигурителният доход на жалбоподателя за периода 01.01.1997 г.- 31.12.1999 г. също задължително следва да бъде взет предвид при изчисляване на ИК. По силата на чл. 70, ал. 8, изр. първо и посл. от КСО, за пенсиите, отпуснати с начална дата след 31.12.2018 г., индивидуалният коефициент се изчислява от осигурителния доход на лицето за периода след 31.12.1999 г. до датата на отпускане на пенсията, но за период, не по- малък от 36 месеца. Когато лицето няма осигурителен доход след 31.12.1999 г., какъвто е конкретния случай, индивидуалният му коефициент се изчислява от последния му осигурителен доход за 36 месеца до тази дата или от наличния му доход, когато доходът е за по- малък период.

Не намира нормативна опора и претенцията на жалбоподателя внесените за негова сметка осигурителни вноски за периода 1997 г.- 1999 г., през който е подлежал на задължително осигуряване във връзка с упражнявана трудова дейност, да бъдат преадресирани и считани за платени вноски за закупуване на съответен трудов стаж от годините на следването му /1970 г.-1975г./.

Съгласно чл. 9а, ал.1, т.1 от КСО за осигурителен стаж при пенсиониране, ако не е зачетен на друго основание и са внесени осигурителни вноски съгласно ал. 3, се зачита времето на обучение на лицата, завършили висше или полувисше образование, но за не повече от срока на обучение, предвиден по учебен план за завършената специалност. Внасянето на осигурителни вноски по ал.1 се извършва по банков път след подадена декларация по ред, определен с наредбата, издадена от министъра на финансите по чл.5, ал.6. Вноските са изцяло за сметка на лицата, като се изчисляват към датата на внасянето им в размера, определен за фонд „Пенсии” за лицата, родени преди 1 януари 1960 г., върху минималния месечен размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица, определен със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година. В чл.45 от НПОС е регламентирано, че времето по чл. 9а, ал. 1 от КСО, за което са внесени осигурителни вноски съгласно чл. 9а, ал. 3 от КСО, се зачита за осигурителен стаж от трета категория. То се установява с удостоверение по утвърден от управителя на НОИ образец, издаден от длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на НОИ, въз основа на: диплома за завършено висше или полувисше образование, или документ за придобита научна и образователна степен доктор, данните за внесените осигурителни вноски, съдържащи се в информационната система/регистрите на НОИ, и документ, удостоверяващ срока на обучението или докторантурата. Жалбоподателят

не е внесъл по законоустановения ред осигурителни вноски за период на обучение, поради което няма основание за зачитане на осигурителен стаж на основание чл.9а от КСО.

На следващо място, е неоснователен довода на жалбоподателя, че при определяне размера на пенсията му трябва да бъдат определени добавки по 4% за отложено пенсиониране. Жалбоподателят не е придобил право на лична пенсия за ОСВ по чл.68, ал.1 и 2 от КСО и не е продължил да работи след придобито право на пенсия на това основание, поради което не отговаря на законовите предпоставки за определяне на добавки по чл.70, ал.2 от КСО за отложено пенсиониране.

Размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя 418.57 лв. е правилно определен по реда на чл.70, ал.1 от КСО, като доходът, от който се изчислява пенсията 1333,02 лв. е умножен с 31,40 % /за 26 г. и 2 мес. x 1,2 %/. Доходът за изчисляване размера на пенсията е определен при спазване на чл.70, ал.3 от КСО, като средномесечният осигурителен доход за страната за периода от 12 календарни месеца преди месеца на отпускане на пенсията /11.2018 г.- 10.2019 г./- 969,47 лв. е умножен по индивидуалния коефициент на жалбоподателя 1,375.

С оглед изложеното, следва да се приеме, че оспореният административен акт и потвърденото с него разпореждане са постановени от компетентен орган, в установената писмена форма, при отсъствие на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с неговата цел, поради което оспорването е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Предвид изхода на делото настоящият съдебен състав намира, че претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна. Разноски се дължат на ответника за юрисконсултско възнаграждение, които са своевременно поискани. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 предложение последно от АПК, Административен съд – София град, III-то отделение - 73 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. А. срещу Решение № Ц 2153-21- 26

от 30.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.– град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ц-1012-21-114/14.05.2020г. на А. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 12.12.2019 г. на Ръководителя по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.- град.
ОСЪЖДА С. С. А. да заплати на ТП НОИ С.- град сумата от 100 /сто / лева за разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14– дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: